

Sygn. akt III USK 88/22

POSTANOWIENIE

Dnia 5 kwietnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z odwołania E. H.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Rzeszowie
o podleganie ubezpieczeniom społecznym,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 5
kwietnia 2023 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego w
Rzeszowie
z dnia 30 listopada 2021 r., sygn. akt III AUa 688/20,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od odwołującej się na rzecz organu rentowego
kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów
zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 30 listopada 2021 r., sygn. akt III AUa 688/20 Sąd Apelacyjny w Rzeszowie oddalił apelację odwołującej się E. H. od wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie z 17 września 2020 r., sygn. akt IV U 171/20, którym Sąd pierwszej instancji oddalił odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Rzeszowie.

Decyzją z 19 września 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Rzeszowie stwierdził, że E. H. jak osoba prowadząca pozarolniczą działalność

gospodarczą nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu oraz dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu od 31 maja 2018 r.

E. H. odwołała się od powyższej decyzji ZUS do Sądu Okręgowego w Rzeszowie.

Wyrokiem z 12 sierpnia 2019 r., sygn. akt XI U 236/19 Sąd Okręgowy w Katowicach oddalił odwołania.

Pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Rzeszowie wniósł o oddalenie żądania odwołującej się, powielając obszerną argumentację zaprezentowaną w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie, po rozpoznaniu sprawy, wyrokiem z 17 września 2020 r., sygn. akt IV U 171/20 oddalił odwołanie E. H., zasądając jednocześnie od wnioskodawczynie na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Rzeszowie kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Apelację wyroku Sądu Okręgowego wniosła odwołująca się, zarzucając mu naruszenie art. 132 § 1 k.p.c.; art. 233 § 1 k.p.c. oraz art. 3 ustawy z 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców.

Sąd Apelacyjny uznał apelację za nieuzasadnioną w konsekwencji oddalając ją.

Sąd drugiej instancji wskazał, że jakkolwiek Sąd pierwszej instancji bezzasadnie zaniechał dokonania zwrotu odpowiedzi na odwołanie pozwanego organu rentowego to jednak wnioskodawczynie nie poniosła z tego tytułu żadnych negatywnych konsekwencji, bo tym samym jej pełnomocnik zapoznał się z treścią ww. pisma procesowego w odpowiednim czasie i miał możliwość ustosunkowania się do zawartych tam wniosków (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 23 lutego 2017 r., V CZ 18/17, LEX nr 2255439). Niezależnie od tego fachowy pełnomocnik Zakładu był obecny na rozprawie, gdzie przedstawiał stanowisko organu rentowego zgłaszając też wniosek o przyznanie kosztów zastępstwa procesowego. Z kolei gdy idzie o drugi z podniesionych zarzutów zaskarżenia natury procesowej (naruszenia art. 233 § 1 k.p.c.) to w zakresie w jakim skarżąca kwestionuje w istocie wyprowadzone w oparciu o oceniony materiał dowodowy przez Sąd pierwszej instancji wnioski, nie może być on uznany za skuteczny, w części zaś odnoszącej

się do sprzeczności ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego czy pominięcia pewnych dowodów wymaga uzupełnienia przez Sąd odwoławczy. Tym samym odnosząc się do powoływanych w apelacji faktur mających stanowić o ponoszonych przez wnioskodawczynię wydatkach na zakup kostiumów, telefonu czy innych narzędzi, to przede wszystkim stwierdzić należy, że wszystkie one, poza dwiema ostatnimi z lipca 2019 r., dotyczą lat ubiegłych, tj. przede wszystkim 2015 r. przy zaledwie jednej fakturze z 2016 r., a przypomnieć trzeba, że zaskarżona decyzja ZUS, która jest wiążąca dla sądu orzekającego, tak co do przedmiotu, jak i zakresu rozpoznania stanowi o braku tytułu ubezpieczeń E. H. dopiero od 31 maja 2018 r. Tym samym jedyne znaczenie można by przypisać dwóm wskazywanym fakturom z 2019 r. niemniej jednak, Sąd drugiej instancji zauważył, że wbrew twierdzeniom apelacji, faktury te nie zalegają w aktach sprawy (ostatnia o nr [...] pochodzi z 30 kwietnia 2019 r. i wystawiona została przez B.). Tak więc brak jest podstaw do uznania, że skarżąca wykazała jakikolwiek zakup towaru czy narzędzi po dacie wskazanej w zaskarżonej decyzji tym bardziej, że zalegające w aktach ZUS miesięczne bilanse firmy nie wykazują w tym czasie żadnych tego rodzaju zakupów.

W konsekwencji ustalenie Sądu pierwszej instancji, że wnioskodawczyni w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą ponosiła ewentualnie jedynie koszty związane z opłatą składek i obsługą biura rachunkowego (nie inwestując już w prowadzoną działalność) jest prawidłowe, gdy odnieść je do okresu objętego treścią zaskarżonej decyzji. Równocześnie podkreślić należy niekwestionowane w apelacji, ustalenie Sądu Okręgowego, że w całym 2018 r. E. H. nie wykonała żadnej usługi nie uzyskując też dochodu, a w 2019 r. odnotowano jedynie dwa takie przypadki i to już po wszczęciu przez organ rentowy przedmiotowego postępowania wyjaśniającego, z których łącznie uzyskała zaledwie 340 zł. Z kolei, gdy idzie o reklamowanie swoich usług w postaci banerów, to Sąd odwoławczy podkreślił, że zawisły one daleko wcześniej niż w 2018 r., bo niewątpliwie jeszcze na początku zarejestrowania działalności gospodarczej przez wnioskodawczynię (potwierdzają to pisemne oświadczenia osób na posesji, których zawieszono zostały banery z października 2019 r., zawierające stwierdzenie, że „banery zawieszono są od kilku lat”) . Współpraca zaś E. H. z Zespołem Szkolno-Przedszkolnym Nr [...] w R. w

zakresie wypożyczania strojów i kostiumów miała charakter nieodpłatny. W przypadku z kolei umów ze Związkiem Dużych Rodzin „T.” z 31 lipca 2017 r. i 24 sierpnia 2018 r., to niezależnie od tego, że tylko ta druga przypadła na okres objęty treścią zaskarżonej decyzji zauważyć przyjdzie, że skoro odwołująca się np. w 2018 r. nie wykonywała żadnych usług to siłą rzeczy ww. umowa i tak nie przyniosła rezultatu, brak też jakichkolwiek danych aby osoby objęte kartą dużej rodziny (KDR) kiedykolwiek korzystały z usług wnioskodawczyni. Równocześnie podkreślić należy, że omawiane umowy przewidywały 20% upust dla wszystkich posiadaczy KDR, co w sytuacji nierentowności prowadzonej przez E. H. działalności gospodarczej i jej długotrwałych nieobecności, czyni nieracjonalnym zawarcie tych umów, poddając jednocześnie w wątpliwość istniejące w tym względzie intencje wnioskodawczyni, bo w tej sytuacji nie można wykluczyć, że powołane umowy miały dodatkowo wzmocnić pozór prowadzenia przez nią działalności gospodarczej.

Sąd drugiej instancji podzielił stanowisko o instrumentalnym wykorzystaniu przez E. H. tytułu ubezpieczeń, co polegało na zadeklarowaniu przez nią maksymalnej wysokości podstawy wymiaru składek jeszcze w październiku 2014 r. (w którym to roku odnotowała stratę z działalności gospodarczej, a więc brak było możliwości finansowych aby z tej działalności ponieść koszty zapłaty wysokich składek) i następczym pobieraniu świadczeń z ubezpieczenia chorobowego (w tym dwóch zasiłków macierzyńskich) liczonych od tej podstawy (przy przerwach nieprzekraczających 3 miesięcy) na łączną kwotę 311.554,21 zł. Odnosząc się zaś w tym miejscu do twierdzeń skarżącej, że organ rentowy nie jest uprawniony do kwestionowania zadeklarowanej przez nią podstawy wymiaru składek, zauważyć przyjdzie, że powyższe nie wyklucza możliwości zakwestionowania przez ZUS istnienia tytułu podlegania ubezpieczeniom społecznym gdy powyższa okoliczność stanowi jedną z przesłanek oceny właściwych intencji ubezpieczonego przedsiębiorcy, w szczególności gdy wiąże się to z podejmowaniem działalności gospodarczej po czym od chwili zgłoszenia się do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego do chwili ziszczenia się ryzyka ubezpieczeniowego ta działalność nie wykazuje cech ciągłości czy zarobkowego charakteru.

Odnosząc się do zarzutu apelacji związanego z naruszenia prawa materialnego Sąd Apelacyjny w zupełności podzielił dokonaną przez Sąd pierwszej instancji wykładnię ww. przepisu, że działalność gospodarcza, aby móc stanowić ważny tytuł ubezpieczeń musi mieć charakter zarobkowy (niezależnie od tego, że musi być to jednocześnie działalność ciągła, zorganizowana i zawodowa), co rozumieć należy jako dążenie do osiągnięcia dochodu (zarobku) będącego nadwyżką przychodów nad poniesionymi kosztami (a więc nie jest tu celem samym w sobie uzyskanie tytułu ubezpieczeń - por. wyrok Sądu Najwyższego z 21 września 2017 r., I UK 366/16, OSNP 2018 nr 7, poz. 98). Jednocześnie należy mieć na uwadze, że racjonalny przedsiębiorca winien kierować się regułą zysku i opłacalności, a decydując się na tę formę aktywności zawodowej (jak w przypadku każdego innego tytułu ubezpieczeń) dąży do uzyskania środków , które pozwolą mu na zabezpieczenie egzystencji. Tak więc choć oczywiste jest, że zysk z prowadzonej działalności gospodarczej może kształtować się różnie i w różnych okresach czasu, to jednak, gdy przez dłuższy okres działalność ta jest nierentowna i przynosi straty, a więc tak jak w przypadku wnioskodawczyni, racjonalny przedsiębiorca rezygnuje z tej działalności względnie ją zawiesza, co jednak nie miało miejsca w przypadku odwołującej się. Jednocześnie podkreślić należy, na co słusznie zwracał uwagę pozwany organ rentowy, że przedsiębiorca który właściwie organizuje działalność gospodarczą nastawioną na zysk musi przewidzieć sytuacje swojej nieobecności w pracy, co powinno się wiązać np. z zatrudnieniem pracownika. Tymczasem akta organu rentowego wykazują, że jedynie w 2014 r. i 2015 r. wnioskodawczyni zatrudniała pracowników (w tym pierwszym przypadku na podstawie umowy o pracę w drugim umowy zlecenia), jednak w późniejszym okresie (w tym, co istotne, tym objętym zaskarżoną decyzją) tego rodzaju zorganizowania działalności już zabrakło pomimo tego, że odwołująca się tak często korzystała z długotrwałych zasiłków z ubezpieczenia chorobowego.

Reasumując Sąd Apelacyjny uznał, że działalność wnioskodawczyni miała charakter jedynie okazjonalny i dorywczy, przy czym w okresie objętym zaskarżoną decyzją w 2018 r. odwołująca się nie wykonała żadnej usługi, a w 2019 r. jedynie dwie i to już po wszczęciu przez pozwany organ rentowy przedmiotowego postępowania wyjaśniającego. Wszystko to razem prowadzi zaś do stwierdzenia,

że E. H. w swoich działaniach rozmięła się z prawnym rozumieniem prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej, wykorzystując tę instytucję dla innego, niż ten przewidziany w definicji legalnej tego pojęcia, celu.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego zaskarżyła skargą kasacyjną odwołująca się w całości.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparto na podstawach przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 (potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących poważne wątpliwości) oraz pkt 4 (oczywista zasadność skargi kasacyjnej) k.p.c.

Strona skarżąca wskazała, że w niniejszej sprawie:

- istnieje potrzeba wykładni art. 6 ust. 1 pkt 5 w związku z art. 11 ust. 2 i art. 13 pkt 4 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z art. 3 ustawy z 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców, z przyczyn które zostały przedstawione w uzasadnieniu niniejszej skargi kasacyjnej, a niezależnie od tego – wywołującego rozbieżności w orzecznictwie sądów, czego przykładem są orzeczenia Sądu Okręgowego w Krośnie z 27 sierpnia 2019 r., sygn. akt IV U 372/19, Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z 27 kwietnia 2021 r., sygn. akt III Aua 804/19; z 11 lutego 2022 r. sygn. akt III AUa 295/20 i III AUa 435/20; Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 6 lipca 2020 r., sygn. akt III Aua 334/19 oraz z 9 września 2020 r., sygn. akt III AUa 426/19, a w szczególności uchwała Sądu Najwyższego z 21 kwietnia 2010 r., II UZP 1/10, w których ujawniają się diametralne różnice w zakresie sposobu oceny pojęcia działalności gospodarczej na tle elementu zarobkowości w kontekście wysokości zadeklarowanej podstawy wymiaru składek;

- skarga jest oczywiście uzasadniona z przyczyn wskazanych w uzasadnieniu.

Organ rentowy w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o:

1. Orzeczenie odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,
2. Zasądzenie od pani E. H. na rzecz Organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym wg norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna odwołującej się nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie (1) występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występuje potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących poważne wątpliwości lub rozbieżności w orzecznictwie (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżąca wykazała istnienie przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa, będący źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Wątpliwości te i rozbieżności należy przytoczyć, przedstawiając ich doktrynalne lub orzecznicze źródła (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; czy z 18 lutego 2015 r., II CSK 428/14, LEX nr 424365 i 1652383). Konieczne jest wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43). Powołanie się na omawianą przesłankę wymaga również wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym

orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 28 marca 2007 r., II CSK 84/07; z 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; z 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, niepubl.; z 8 lipca 2009 r., I CSK 11/09, niepubl.; z 20 maja 2016 r., V CSK 692/15, LEX nr 2054493). Ponadto, ze względu na publicznoprawne funkcje skargi kasacyjnej, skarżący powinien wykazać celowość dokonania wykładni konkretnego przepisu przez Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 14 grudnia 2012 r., III SK 29/12, LEX nr 1238124).

W odniesieniu do wykładni art. 6 ust. 1 pkt 5 w związku z art. 11 ust. 2 i art. 13 pkt 4 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z art. 3 ustawy z 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców strona skarżąca nie wykazała, aby przepisy te wywoływały rzeczywiście poważne wątpliwości lub rozbieżności w orzecznictwie. Zauważyć należy, że w zaskarżonej w niniejszym postępowaniu decyzji organ rentowy nie zakwestionował kwoty zadeklarowanej przez osobę prowadzącą pozarolniczą działalność jako podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, a podważył sam fakt prowadzenia działalności gospodarczej, zatem uchwała wydana w sprawie II UZP 1/10 nie ma tutaj zastosowania. W orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolicie przyjmuje się, że nie stanowi działalności gospodarczej działalność wykonywana okresowo i sporadycznie, a także jeśli nie jest ona prowadzona w celu osiągnięcia dochodu (zarobku) rozumianego jako nadwyżka przychodów nad poniesionymi kosztami. Istotą działalności gospodarczej jest jej prowadzenie w sposób ciągły i zorganizowany, na własny rachunek i ryzyko przedsiębiorcy. Zarejestrowanie działalności gospodarczej i towarzyszące temu zadeklarowanie nieznaną pokrycia w przewidywanych zyskach wysokiej podstawy wymiaru składki na

ubezpieczenia społeczne, a przy tym ze świadomością istnienia przeszkód do prowadzenia tej działalności (np. spodziewane w nieodległym czasie urodzenie dziecka i związana z tym planowana przerwa w prowadzeniu działalności) może wskazywać na intencję (element subiektywny) nie tyle podjęcia i wykonywania zarobkowej działalności gospodarczej o charakterze ciągłym, lecz włączenia się do systemu ubezpieczeń społecznych w celu uzyskania wysokich świadczeń. W konsekwencji, ktoś, kto prowadzi działalność gospodarczą tylko po to, aby uzyskać świadczenia z ubezpieczenia społecznego, w istocie stwarza pozory tej działalności, bowiem nie zmierza do pozyskania zarobku z działalności, co wypacza sens ustawowy tej instytucji prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z 11 lutego 2021 r., II USKP 21/21, LEX nr 3119631). Swoboda działalności gospodarczej nie jest równoznaczna z jej dowolnością, gdyż działalność ta podlega regulacji, co oznacza, że nie wystarcza subiektywne przekonanie i własna kwalifikacja kształtowanej sytuacji jako działalności gospodarczej. Jako tytuł podlegania ubezpieczeniom społecznym działalność gospodarcza podlega kontroli organu rentowego. Cechą działalności gospodarczej jest prowadzenie jej dla zysku, który powinien wystarczyć na koszty działalności, utrzymanie przedsiębiorcy i dalszy rozwój. Ubezpieczenie społeczne nie jest celem głównym działalności gospodarczej. Celem tym jest zarobek, czyli dochód pokrywający w pełni koszty działalności, w tym ubezpieczenia społecznego, a ponadto wystarczający na utrzymanie oraz rozwój przedsiębiorcy. Występuje nierównowaga, gdy przy niskim przychodzie zgłoszenie wysokiej podstawy składek ma na celu uzyskiwanie wielokrotnie wyższych świadczeń z ubezpieczenia społecznego (zasiłku chorobowego, zasiłku macierzyńskiego) kosztem innych ubezpieczonych i wbrew zasadzie solidaryzmu (por. wyrok Sądu Najwyższego z 23 września 2020 r., II UK 353/18, LEX nr 3106218).

W niniejszej sprawie strona skarżąca stara się jedynie przeforsować korzystną dla siebie ocenę stanu faktycznego sprawy, ale nie wykazuje istnienia faktycznych poważnych wątpliwości interpretacyjnych lub rozbieżności w orzecznictwie.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto także, że przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas,

gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, niepubl.; z 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, niepubl.). Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje przy tym skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawiono żadnej argumentacji, która mogłaby przemawiać za przyjęciem, że skarga kasacyjna kwalifikuje się do przyjęcia do rozpoznania. Przede wszystkim, odesłanie do uzasadnienia zarzutów skargi kasacyjnej nie spełnia wymogów uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, które powinno stanowić wyodrębnioną część skargi kasacyjnej. Niezależnie jednak od tego, w owym uzasadnieniu nie przedstawiono jakiegokolwiek argumentacji mogącej świadczyć o rażącym naruszeniu przepisów prawa, a jedynie polemikę ze stanowiskiem i oceną prawną dokonaną przez Sąd drugiej instancji, która w żadnym wypadku nie świadczyła o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów oparto na § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 9

ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804).